

Ми попливли через затоку, повз човни, що гойдалися на хвилях і плакали іржею зі швів, повз суд присяжних, — мовчазних птахів, котрі мостилися на сідалі з решток затоплених доків, порослих мушлями, — повз рибалок, які опускали сіті й німо застигали, проводжаючи нас поглядами, не знаючи, справжні ми чи вигадані, процесія привидів на воді чи тих, хто невдовзі привидами стане. Ми (десятеро дітей і одна птаха на трьох блаженських човниках) веслували потихеньку, проте наполегливо у відкрите море. Єдина на багато миль безпечна затока швидко віддалялася за нашими спинами. Численні скелі в синьо-золотавих променях зорі створювали їй магічний ореол. Десь попереду лежала наша мета — поране заглибинами узбережжя материкового Уельсу, невиразна чорнильна цятка на дальньому обрії, яку майже неможливо було роздивитися.

Ми пропливли повз старий маяк, що тихо спав оддалік. Минулої вночі він став місцем, де сталося чимало жахливого. Саме там, поки навколо розривалися бомби, ми мало не потопились, нас мало не зрешетили кулями, там я взяв до рук пістолет, натиснув на гачок і вбив людину. Як я зміг це зробити — досі залишається для мене загадкою. Там ми втратили пані Сапсан і віднайшли її (вирвали зі сталевих щелеп субмарини), хоча та пані Сапсан, що повернулася до нас, була скалічена й потребувала допомоги, якої ми не могли їй надати, бо не знали як. Тепер



вона вмостилася на кормі нашого човна й дивилась, як прихисток, який вона створила, зникає з поля зору, по-малу щезає з кожним помахом весла.

Зрештою ми проминули хвилеріз й опинилися на велетенському обширі, де скляна поверхня затоки закінчувалася і починалися хвильки, що легенько билися об борти човнів. Десь високо у хмарах над нашими головами задзижчав літак, і я облишив веслувати і високо задер голову, зачарований видивом нашої маленької армади, яке, певно, поставало з такої висоти: цей світ я обрав, і все, що я в ньому мав, включно з усіма нашими цінними дивними життями, тепер містилося на трьох трісочках дерева, що дрейфували велетенською поверхнею незмигного ока моря.

Боже, змилуйся над нами.



Наші човники, усі три в ряд, легенько ковзали по хвилях. Дружня течія несла нас у бік узбережжя. Ми веслували по черзі, змінюючи одне одного, щоб не виснажитись завчасно, хоча я відчував у собі таку силу, що впродовж години відмовлявся передавати комусь весла. Я загубився у ритмі веслування. Мої руки описували у повітрі довгасті овали, наче тягли до себе щось таке, що відмовлялося йти. Навпроти мене крутив весла Г'ю, а за ним, біля носа, сховавши очі під крисами бриля й схилившись над картою, розкладеною на колінах, сиділа Емма. Час від часу вона підводила очі, щоб глянути на горизонт, і від самого її виду під променями сонця в мене звідкись бралися сили, про які я навіть не підозрював.

Відчуття було таке, ніби я можу веслувати вічно, — аж поки Горацій не гукнув з іншого човна, питаючи, скільки ще океану відділяє нас од материка, і Емма знову примружилася, щоб подивитися на острів, а потім опустила погляд на карту, виміряла відстань розставленими пальцями й відповіла (з нотками сумніву в голосі):

— Сім кілометрів?

Та потім Мілард, котрий теж сидів у нашому човні, пробурмотів їй щось на вухо, вона насупилася, повернула карту боком, знову насупилася і сказала:

— Тобто вісім з половиною.

І щойно ці слова зірвалися з її вуст, мій запал (та й у решти теж) трохи згас.

Вісім з половиною кілометрів. Подорож, що на поромі, яким я, знемагаючи від нудоти, прибув на Кернгольм декілька тижнів тому, забрала б годину. Відстань, яку легко міг би подолати моторний човен будь-якого розміру. На один з половиною кілометр менше, ніж мої неспортивні дядьки пробігали по непарних вікендах заради доб-

рочинності, й лише на кілька кілометрів більше, ніж могла подолати на весловому тренажері у супермодному спортзалі моя матуся (принаймні вона цим вихвалялася). Але пором між островом і материком почне курсувати лише через тридцять років, а весловий тренажер не навантажували пасажирами й багажем, та й постійно коригувати йому курс, щоб не збитися з напрямку, теж не було потреби. Погіршувало справу те, що котловина з водою, яку ми перепливали, була підступна й славилася тим, що ковтала судна: вісім з половиною кілометрів примхливого, мінливого моря, дно якого було всіяне позеленілими рештками загиблих кораблів та кістками мореплавців, а десь на непроглядній глибині причаїлися наші вороги.

Ті з нас, хто переймався такими речами, припускали, що витвори неподалік, десь під нами в тій німецькій субмарині, вичікують. Якщо вони ще не знали, що ми втекли з острова, то невдовзі дізнаються. Не для того ж вони вдалися до викрадення пані Сапсан, щоб опустити руки після першої невдалої спроби. Серед білого дня субмарина піднятися на поверхню не могла — це було надто небезпечно, бо віддалік повзали, мов сороконіжки, військові кораблі, а в небі були на чатах британські винищувачі. Але з настанням ночі ми перетворимось на легку здобич. Вони нападуть на нас, заберуть пані Сапсан, а решту потоплять. Тож ми веслували з єдиною надією — дістатися материка до того, як нас накриють сутінки.

* * *

Ми веслували до пекучого болю в руках і здерев'яніння в плечах. Ми веслували, а тимчасом вранішній бриз ущух, і сонце шкварило, наче крізь збільшувальне скло, і піт стікав за комірці, і я зрозумів, що ніхто не подумав узяти з собою прісної води, а захист від сонця у тисяча дев'ятсот